

Шаплыка Марыя, 21 група

Маці родная, Маці-Краіна!
Не суцішыцца гэтакі боль...
Ты прабач, ты прымі свайго сына,
За Цябе яму ўмерці дазволь!

М. Багдановіч

Складана пражыць жыццё і пакінуць пасля сябе след. Добра, калі ты пражыў больш за шэсцьдзесят год, а калі толькі дваццаць шэсць?! Вось што такі малады чалавек пасля сябе пакіне?

Кажуць, што кожны сапраўдны мужчына павінен за жыццё пабудаваць дом, выгадаваць сына, пасадзіць дрэва. Тым самым ён выканае абавязак перад сваімі продкамі і нашчадкамі.

Звычайна на гэтым і спыняюцца. І мала хто задумваецца над абавязкам перад Радзімай. Мала хто нешта робіць дзеля яе будучыні, яе лепшага лёсу. Радзіму часта параўноўваюць з маці.

Яшчэ ў дзіцячым узросце Максім страціў маці. І засталася ў яго адна маці – Радзіма. Праз некаторы час бацька перавёз сям'ю ў Расію. І Багдановіч стараціў радзіму, але не ў сваім сэрцы. Вядома, наўрад ці тады ён задумваўся аб такіх вялікіх матэрыях. Але генетычная памяць назаўжды была з ім.

Ужо ў дзесяць год Максім спрабаваў пісаць на беларускай мове.

Потым з'явіліся першыя творы на старонках “Нашай нівы”. Яны лёгкія, узнёслыя, прасякнуты любовю да Беларусі...

Максім Багдановіч вучыцца, сустракаецца з сябрамі, падарожнічае, піша вершы – здаецца, вольна, сапраўднае жыццё юнака, чаго яшчэ хацець?!

Але, напэўна, лёс маладога паэта быў напісаны задоўга да яго з'яўлення ў гэтым складаным, часта жорсткім свеце – Багдановіч захварэў на сухоты...

Здаецца, гэта ўсё... Максім разумее, што яму не дажыць да сталага ўзросту. Іншы на яго месцы ўпаў бы ў дэпрэсію. Але ён піша і піша вершы. Яго творы напоўнены яркімі фарбамі, у іх ён расказвае пра прыгажосць радзімы, перажывае за яе, верыць у яе лепшы лёс. Паэт сустракае сваю каханую, але ў іх не складваюцца адносіны. Бо каму патрэбен такі хворы? Навошта псаваць жыццё дзяўчыне? Ён піша свой знакаміты раманс “Зорка Венера” і прысвячае яго няспраўджанаму каханню.

У 1917 паэта не стала.

Не пабудаваў дом, не выгадаваў сына, але пасадзіў дрэва. Дрэва сыноўняй любові да Радзімы, дрэва творчасці, што і зараз сілкуе неаб'якавыя душы сваімі

пладамі. Нібы і не зрабіў нічога “важнага” ў прагматычным разуменні, але яго вершы – гэта самая каштоўная спадчына, якую ён мог нам пакінуць.

Пралятаюць гады, праходзіць наша маладосць, мы жывем і не заўважаем гэтага. А колькі можна зрабіць! Колькі юнацкіх мар можна здзейсніць! Трэба спыніцца, пакуль не позна, і – зрабіць.

РЕПОЗИТОРИЙ БГПУ